

den avbrytes av en skada, som går längs slingan och över bistavens mitt. Bistaven utgår 4 cm nedifrån snett uppåt, kan på grund av sin riktning vara bistav till **p** eller **k** och är tydlig till den ovannämnda skadan. Ovanför denna synes i bistavens fortsättning en fåra på 1,5 cm, vilken talar för att bistaven tillhör **k**, något som även stämmer bäst med dess riktning, ty om man läser **p**, måste man antaga, att bistavens övre hälft är förstörd av skadan. Vad som på c) omedelbart före sprickan synes såsom **s**, är en fåra, som icke kan vara huggen. Namnet har alltså varit **kuruk**, fsv. *Krök*, se Lundgren, *Personnamn*.

Efter namnet följer på b) **·si**, varefter **n** torde vara bortslaget, liksom samma spricka förstört **a** i **ris[a]**. Ordet har alltså varit possessivpron. **si[n]**, varefter på a) följer **fap[u]r**, vars **f** saknar nedre staven och nedre hälften av övre bistaven, och av **u** finnes blott något mer än halva staven nedifrån.

Runorna uppifrån nedåt på högra slingans övre linie börja med **i**, som nästan utgör fortsättning uppåt av staven till **k** i **uk** på b), vilket stycke ock innehåller **ri**. På a) stå därpå **ui**. Liksom i huvudslingan mellan b) och a) **n** är bortslaget i **si[n]**, är troligen ock i denna rad samma runa bortslagen, varigenom raden skulle innehålla kvinnonamnet **iri[n]ui**. Ihrfors läser i denna rad **rpi** nedifrån uppåt, i det han sammanför r. 30 **i** som stav med bistaven till r. 29 **r** till runan **r**, men **u** uti **iri[n]ui** visar, att runorna icke kunna läsas i denna riktning.

Då ett namn samt ordet 'lät' måste hava funnits uti inskriftens början, böra även ord hava stått mellan **fap[u]r** och **iri[n]ui** uti inskriftens slut. Måhända hava dessa ord varit **[auk · iftir]**, och det är tänkbart, att även i yttre raden efter **iri[n]ui** följt **[· mupur · sina]**.

Inskriften har alltså kanske varit följande:

Huvudslingan: **ris[a]** · **stin** · **pansi** · **iftir** · **kuruk** · **si[n]** · **fap[u]r** auk iftir

Yttre slingan: **iri[n]ui** · mupur · sina ·

Översättning: (N. N. lät) resa denna sten efter Krok, sin fader (och efter) Ärinvi, (sin moder).

99. Hov, Mogata sn, Hammarkinds hd.

Pl. XXXIII. Fig. 1.

Litteratur: L. 1121; W. 55; L. f. B. 1121, teckning av J. G. Liljegren d. 25 juli 1821; P. A. Säve, *ATS*. II, s. 91; *Reseberättelse* 1862, s. 27, teckning; C. F. Nordenskjöld, *Reseberättelse* 1875, IV, s. 28, teckn.; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, teckning.

Runstenen synes ha blivit upptäckt omkring 1820, då Liljegrens teckning daterar sig från 1821. P. A. Säve angiver platsen sålunda: »En Runsten ligger vid Hof på en kulle omkring 70 steg från Slätbaken midt emot Mem vid foten av en bautasten.»

Ämnet är granit. Stenens längd är 2,60 m, bredden över ormens öga är 52 cm, tjockleken vid foten ungefär 60 cm.

Inskriften börjar efter ormens huvud, föregången av tvenne linier, tillhörande orm-huvudet, som böja sig upp mot varandra från övre och nedre slinglinien. Uti det första

namnet **kirmutr** har **r** alldeles formen av **ŋu**, blott av en obetydlig krökning av bistaven på det ställe, där mellanstreckt skulle vara, kan man sluta, att **r** är åsyftat. Därefter följer övre pricken av ett kolon, den nedre har ej fått rum på grund av en korsande slinga. Övriga kolon hava prickarne nära varandra. På ett vittrat ställe följer **auk**. Ut i **anutr** äro **an** skadade, av **tr** finnas bistavarne men av **stavarne** blott 2 cm uppifrån. Verbet till **pir** är **ristu**, icke ***rispu**, dettas objekt **sten**, icke ***spin**; pricken på **e** förefaller huggen; på det verkliga **p** i **pisa** går bistaven in i stavens fot. Ut i **iftr** åter saknar **i** prick. I **suta** lutar övre staven till **h s** åt vänster. Det följande ordet är **faur**, en felristning för ***fapur**; det saknade **p** finnes ingenstädes tillsatt. Ut i **biarki** utgår staven av **r** från foten av **a** och bistaven mynnar in i **k**. Ordet 'själ' är ristat **saul** och följes på ormens stjärt av: **has**, som icke efterföljes av något skiljetecken.

Inskriften är alltså följande:

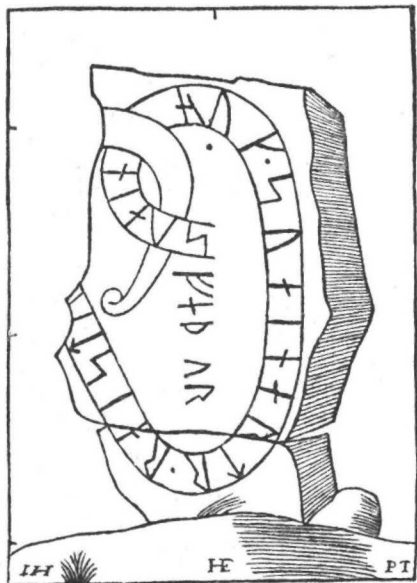
kirmutr · auk : anutr : pir : ristu : sten : pisa : iftr : suta : faur : sin : biarki : kup saul På ormens
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55
 stjärt: : **has**
 60

Översättning: Germund och Anund de reste denna sten efter Sote, sin fader. Frälse Gud hans själ!

100. Ringarums kyrka, Ringarums sn, Hammarkinds hd.

Pl. XXXIII. Fig. 2.

Litteratur: B. 925; L. 1123; W. 56; Peringskiöld, *Mon.* VII; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 334; P. A. Säve, *ATS*. II, s. 112; C. F. Nordenskiöld, *Reseber.* 1885, IV, s. 59, teckn. s. 60.

B. 925.

Peringskiölds uppgift om runstenen lyder: »på Ringarums Kyrkeäng, kallat Ringsteen», Broocman säger: »på Sörby Oppegårds ägor Öster ifrån Kyrkan». P. A. Säve och Nordenskiöld funno den liggande i vapenhuset till kyrkan. Vid mitt besök 1903 och 1904 låg den invid norra portstolpen till norra porten å kyrkogårdens västra mur med inskriftsidan uppåt. C. F. Nordenskiöld uppger s. 60, att stenen ursprungligen lærer legat på »Kappelen», en backe, där först kapellet eller kyrkan var ämnad att byggas, därifrån flyttats av en bonde i Söderby till denna gård för att användas till bro vid ladugården, som dock sedan återförde runstenen till kyrkan. B. 925 visar stenen brusten i två stycken, nu finnes blott det större i behåll.

Ämnet är granit. Höjden är 1 m, bredden i storändan 65 cm, i lilländan 56 cm. Slingans bredd är 9—11 cm.